

Katilin Yalanı / dedektif hikaye

Category: Detektif proza, Kitapcy

написано kitapcy | 22 января, 2025

Katilin Yalanı / dedektif hikaye KATİLİN YALANI

Kışın bütün şiddetiyle hüküm sürdüğü çok soğuk bir 31 Aralık günüydü. Kirli beyaz bulutlarla dolu olan gökyüzü sanki iyice alçalmıştı. Arada bir serpiştiren karın ruhumu iyice melankolikleştirdiği bir sırada, yardımcım Ali, odama girerek, bir ihbar aldığımızı söyledi. Küçükyalı tren istasyonunun arkasındaki sokakta bir kadın cesedi bulunmuştu. Hemen arabama atlayıp tam 09.30'da olay yerine ulaştım. Otuz yaşlarında, sarışın, iyi giyimli, bakımlı ve güzel bir kadın, ıssız sayılabilecek bir sokakta, çöp varillerinin arasında yerde yatıyordu. Sağ eliyle, omzunda asılı olan çantasını sımsıkı tutmuştu. Diğer eli ise, oldukça pahalıya benzeyen kürk mantosunun cebindeydi. Boynuna saplanan bıçak darbeleri yüzünden ölmüştü. Doktor, yaptığı muayeneden sonra katilin kadına yandan saldırdığını ve bıçağı boynuna üç kez sapladığını açıkladı. Kadın aldığı darbelerden sonra birkaç dakika içinde ölmüştü ve ölüm saati sekiz ile sekiz buçuk arasındaydı. Zaten ceset de saat 08.30'da o sokaktaki restoranlardan birinde çalışan bir aşçı tarafından bulunmuştu. Bu da cinayetin saat sekizden sonraki bir saatte işlendiğini gösteriyordu.

Kadının çantasını inceledim. İçinde, bir deste anahtar, bir gözlük, üzerinde bir telefon numarası yazılı olan katlanmış bir kağıt, bir pudriyer, bir parfüm şişesi ve üç gün öncesine ait bir sinema bileti vardı. Bu durumda bu bir gasp olayı olabilirdi. Çünkü kadının cüzdanı yoktu. Muhtemelen kimliği de cüzdanın içinde olmalıydı. İssız ve genellikle restoranların arka tarafına bakan bu sokak, tek başına buradan geçen bir kadını gasp etmek için eşi bulunmaz bir yerdi. İyi de

giyiminden kuşamından hali vaktinin yerinde olduğu anlaşılan bu kadının, sabahın saat sekizinde bu sokakta ne işi vardı?

Önce cesedi bulan aşçıyla konuştum. Adı Akif'ti. Otuz yaşlarında, hafif sakallı ve uzun boyluydu. Heyecanla, "Her sabahki gibi işime gidiyordum," diyerek anlatmaya başladı. "Öğlen servisi için hazırlık yapacaktım. Sekiz buçukta dükkanı açmam gerekiyordu. O yüzden hızlı hızlı yürüyordum. Kürkü görünce, önce yerde bir hayvan yatıyor sandım. Yaklaşınca bir kadın olduğunu anladım. Düşüğünü zannederek yardım etmek istedim. Ama boynu kanlıydı. Dokunmadan bıraktım. Telaşla dükkana gittim. Ne yapacağımı düşünürken, ön taraftan patron girdi. Ona söyledim. Birlikte sokağa çıkıp baktık. O da gördü kadını. Bana tamam, dedi. Ona elini sürmedin değil mi diye sordu. Ben de hayır, dedim. Patron, acil yardımı ve polisi aradı. Ambülans gelene kadar cesedin başında bekledik."

Akif'in patronu Süleyman Hızır da onun dediklerini doğruladı. İkisi de kadını daha önce hiç görmemişlerdi. Civardaki diğer restoranların çalışanlarına ve dükkan sahiplerine de sordum. Hiçbiri sokaklarındaki cesedin kime ait olduğunu bilmiyorlardı.

Elimdeki tek ipucu kadının çantasındaki telefon numarasıydı. Sabit bir hatta aitti. Merkezden sorup kime ait olduğunu öğrendim. Çiftehavuzlar'daki bir dişçinin telefon numarasıydı. Aradım, sekreteri açtı. Ertekin Bey henüz gelmemişti ama birazdan muayenehanesinde olacaktı. Arabama atlayıp Çiftehavuzların yolunu tuttum.

Polis olduğumu söyleyince Ertekin Bey'in kaşları çatıldı. Meraklanmış, sabah sabah polisin neden kapısına dayandığını anlayamamıştı. Ona sakın olmasını söyleyip durumu kısaca anlattıktan sonra cep telefonumdan ölü kadının fotoğrafını gösterdim. Dişçi, "Aman Allahım," diyerek bir koltuğa yığıldı. "Onu tanıyorum tabii ki," dedi. "Hem hastam, hem de yakın arkadaşımıdır. Adı, Nimet Ünsal. Daha dün buradaydı. Şu koltuğa oturmuştu. Ben de dişine dolgu yapmıştım. Evi Şaşkınbakkal'da.

Küçükyaalı'ya ne amaçla gittiğini anlayamadım. Daha önce Salacak'ta oturuyordu. Şaşkınbakkal'daki dairesine üç ay önce taşındı. Ahmet Ünsal adında bir demir tüccarıyla evliydi. Adamın kadıköy'de bir ofisi var. Başka işler de yapıyor sanırım. Belediyeden ihaleler filan alıyor. Bir süre önce boşandılar. Zaten pek uygunsuz bir evlilikti onların ki. Ahmet, kaba saba, görgüsüzün biridir. Doğru dürüst bir tahsili de yok. Zavallı Nimet'se arkeoloji okumuştı. Mesleğini çok ta seviyordu. Hatta Göbeklitepe'deki kazılara bile katılmıştı. Ama Ahmet onun çalışmasını istemedi. Evde oturacaksın diye tutturdu. Nimet, kocasının bir sevgilisi olduğunu öğrenmese gene de boşanmazdı ondan .”

Nimet'in ve ayrıldığı kocasının adreslerini dışçı Ertekin Bey'den aldıktan sonra dışarı çıktım. Önce Ahmet'in ofisine gittim. Sekreterinden başka kimse yoktu. Tam bir afet olan esmer güzeli sekreter, okuduğu dergiden başını kaldırma lütfunda bulunarak, Ahmet Bey'in bir iş için dün Tekirdağ'a gittiğini, bu sabah döndüğünü söyledi. Sonra, saatine bakarak “Şu sıralarda evine varmış olması lazım,” dedi. “Çünkü on ikide Ebuzziya Bey'le Hilton'da yemek yiyecek. Bu randevu onun çok önemli. Büyük bir iş hakkında konuşacaklar.”

Şuh sekreteri, okuduğu dergilerle başbaşa bırakıp Salacak'a doğru sürdüm arabamı. Bana verdiği adresi bulmam zor olmadı. Oturduğu eve bakılırsa bu Ahmet, epey zengin biriydi herhalde. Kapının zilini iki kez çaldım ama açan olmadı. Birkaç dakika bekleyip gene çaldım. Acaba evde değil mi diye düşünürken içerden tangırtıya benzer bir ses geldi. Sonra bir ayak sesi giderek yaklaştı. Kapı açıldığında, karşımda kırk yaşlarında, üzerinde mavi-beyaz çizgili bir bornoz olan, kara kaşlı, kara gözlü, yakışıklı bir adam duruyordu. Sevimli yüzüne yakışmayacak bir aksilikle, “Ne var, ne istiyorsunuz?” dedi.

Ona kimliğimi göstererek polis olduğumu söyledim. Şaşırdı. Kekeleyerek, “Neden, ne oldu ki?” dedi. Sorusuna cevap vermek yerine ben ona, “Karınızı en son ne zaman gördünüz?” diye sordum. Şaşkınlığı büsbütün arttı.

“Nimet’i mi? Ona bir şey mi oldu yoksa? Geçen Cumartesi görüştük. Birlikte yemek yemiştik. Neden sordunuz bunu?”

“Size kötü haberlerim var,” dedim.

Gözlerini kısarak bana baktı. Durumu anlamaya çalışıyordu. Bense kapıda soğuktan donmak üzereydim.

“İçeri buyrun,” dedi. “Daha rahat konuşuruz. Dışarda hava buz gibi. Üstelik ıslanmışsınız da.”

Bu daveti geri çevirmedi. Girdiğim salon sıcacıktı. Birden kemiklerimin ısındığını hissettim. Bir koltuğa oturdum. O da karşımdaki bir kanapeye ilişti.

“Bu sabah,” dedim. “Maalesef karınız ölü olarak bulundu.”

Donup kaldı adeta. “Ne diyorsunuz? Neden, nasıl olmuş bu? Nimet’in hiçbir sağlık sorunu yoktu. Turp gibiydi deyim yerindeyse.”

“Öldürülmüş,” dedim. Cinayetin bilmesi gereken ayrıtıllarını ona anlattım.

Beni hayretler içinde dinledikten sonra, “Kim yapmış olabilir bunu?” dedi. “Kuşkulandığınız biri var mı?”

“Karınızın çantasında cüzdanı yoktu. Biri onu çalmak için öldürmüş olabilir. Bir ihtimal tabii bu. Siz bu sabah saat sekizle sekiz buçuk arası neredeydiniz?”

“Arabamla Tekirdağ’dan İstanbul’a dönüyordum. Orada da bir evim var. Gece orada kaldım. Sabah erkenden de yola çıktım. Siz gelmeden az önce girdim eve. Banyo yapmadan önce kalorifer kazanını yakayım dedim. Siz kapıyı çaldığınızda bodrumdaydım. O yüzden zilin sesini zor duydum.”

Başımı salladım. “Pekala. Karınızdan ne zaman boşandınız?”

“Henüz boşanmadık. Davayı Nimet açtı. Eşyalarını toplayıp üç ay önce evi terketti. Medeni iki insan gibi ayrıldık. Aramızda

en ufak bir kavga bile olmadı. Ayrılmamıza rağmen hala görüşüyorduk.”

“Neden ayrılmaya karar verdiniz? Sorun neydi?”

“Bence hiçbir sorun yoktu. Ama o... şey galiba evde oturmaktan sıkılmıştı. Onu mesleğini yapmaktan men ederek evde zorla tuttuğumu düşünüyordu. Aslında bu fikri onun kafasına sokanlar vardı.”

“Yaa? Demek birilerinin onu ayarttığını düşünüyorsunuz. Kim bunlar?”

“Aslında bir tek kişi. Eski bir arkadaşı, dişçi Ertekin. Göztepe taraflarında muayenehanesi var. Nimet’le son zamanlarda fazla içli dışlı olmuşlardı. Sık sık görüşüyorlardı. Evlendiğimiz günden beri beni sevmez. Akli sıra kendinden aşağı görür. Salon züppesinin tekidir. Nimet’in aklını o çeldi. Tabii karıma sorsanız o, bunun asla doğru olmadığını söylerdi ama ben herşeyi anlarım. Neyse, bunun bir önemi yok. Zaten ikimiz de boşanmak için kararımızı vermiştik.”

Kapıdan çıkarken son bir soru sordum. “Şimdi aklıma geldi. Karınız sinemadan hoşlanır mıydı?”

“Evet.”

Ahmet’e İstanbul’dan ayrılmamasını, gerekirse kendisiyle tekrar konuşacağımı söyledikten sonra evden çıktım. Arabama binip Kadıköy’e geri döndüm, oradan da sahil yoluna saptım. Allah’tan trafik yoğun değildi. Yarım saat sonra, Şaşkınbakkal Mine sokaktaki Nimet Ünsal’ın oturduğu apartmanın önündeydim. Ana kapıyı Nimet’in çantasında bulduğum anahtarla açtım. Kapıcıdan kadının hangi dairede kaldığını öğrendim. Asansörle altıncı kata çıktım ve yine çantadan aldığım bir diğer anahtarla on iki numaralı dairenin kapısını açıp içeri girdim.

Marmara’ya bakan, geniş, ferah bir daireydi. Evin içi gayet

düzenli görünüyordu. Nimet'in temiz ve tertipli bir kadın olduğu belliydi. Evde fazla eşya yoktu. Hatta odalardan biri tamamen boştu. Salonda bir yemek masası ve iki koltuk vardı. Masanın üzerinde siyah, kuzu derisinden yapılmış bir kadın cüzdanı görünce, hemen açıp baktım, Nimet'e aitti. Kimliği, ehliyeti, kredi kartları ve bir miktar da kağıt para vardı içinde.

Bu durumda Nimet, gasp nedeniyle öldürülmüş olamazdı. Büyük ihtimalle cüzdanını çantasına koymayı unutmuş, öylece çıkmıştı evden. Peki ama , yanında para olmadan nasıl gitmişti Küçükalyalı'ya kadar? Biri mi götürmüştü acaba onu oraya? Eğer biri kadını Küçükalyalı'ya götürmüşse, o her kimse, aynı zamanda katildi.

Cüzdanı yanıma alıp dışarı çıktım. Karşıkı dairenin zilini çaldım. Eşofmanlı, gaga burunlu, orta yaşlı, bir kadın açtı kapıyı. Kimliğimi gösterdim, "Komşunuz Nimet Hanım hakkında bazı sorular soracağım," dedim.

"Bir şikayet mi var?" dedi eliyle kırçıl saçlarını geriye doğru iterek.

"Neden böyle dediniz?" diye sorunca omzunu silktilti. "Bilmem. Ondan bazı komşular pek hoşlanmıyorlar da."

"Sebebi ne hoşlanmamalarının?"

"Kadınlar, tek başına yaşayan, güzel ve paralı kadınlardan hiç hoşlanmazlar bilmez misiniz? Hele kadın bir de hem genç hem de dulsa. Kocasından yeni boşanmış diye duydum. Ama akıllı kadınmış, kocasının neyi var neyi yok almış elinden. Ne kadar doğru bilemem elbette. Neticede, o buraya taşınalı üç ay oldu. Onunla fazla bir yakınlığım olmadı. Ama neden soruyorsunuz bu soruları? "

"Dediğiniz gibi, hakkında şikayet var. Onu araştırıyoruz."

"A, kim şikayet etti acaba? Kesin on numaradaki Ayşen'dir.

Kocasını birkaç kez Nimet Hanım'la gördüm merdivenlerde. Fısıf fısıf konuşuyorlardı. Kimseye birşey demedim ama herhalde başka birileri yetiştirmiş olacak ki, Ayşen'le Mustafa'nın arası kaç gündür açık. Beni hiç ilgilendirmez tabii. Ama Nimet Hanımın da geleni gideni hiç eksik olmaz. Duyduğuma göre, ayrıldığı kocası bile kaç defa gelmiş buraya. Modern hayat böyle işte. Geçen gece de bir tıkırtı oldu. Kapıdaki gözetleme deliğinden baktım. Gene birisi vardı Nimet Hanım'ın kapısında . Ama kocası değildi. Daha uzun boylu bir adamdı."

Cep telefonumu açıp dişçi Ertekin'in fotoğrafını gösterdim kadına.

"Aa, evet, evet!" diye bir çığlık attı. "Geçen geceki adam buydu. Dur bakayım ne zamandı? Dün değil, ondan önceki geceydi. Saat tam ondu."

Komşu kadına teşekkür edip aşağıya indim. Yeniden kapıcıyı buldum. Ekmek servisine başlamak üzereydi. Bana şunları anlattı.

"Nimet Hanım çok iyi biri. Daha yeni taşındı buraya ama, hemen apartmanın bütün sorunlarına el attı. Tabii kimsenin hoşuna gitmedi bu. En başta da 11 numaradaki cadının. Nimet Hanım gelinceye kadar Mustafa Bey'e her nazını geçiriyordu. Mustafa Bey, apartmanın yöneticisidir. Nimet Hanım gelince, dediğim gibi, Hesna Hanım'ın pabucu dama atıldı. Kocasını bir iki kere gelmiş buraya, ben görmedim.. Araları da gayet iyiymiş Nimet Hanım'la. Hatta boşanmaktan bile vaz geçmişler diye duydum. Bu sabah camiden döndüğümde gördüm onu. Apartmanın kapısında karşılaştık. Benim hanıma avukata gideceğini söylemiş dün. O yüzden, sabah temizliğe gelme, demiş. Dışarda bir araba bekliyordu onu. İçinde biri vardı ama hava daha aydınlanmamıştı, zifiri karanlıktı, kim olduğunu göremedim. Nimet Hanım o arabaya binip gitti. Bir daha da görmedim onu. Ne oldu, bir kaza mı geçirmiş?"

Kapıcıyı ekmek sepetiyle başbaşa bırakıp apartmandan çıktım.

Bahçe kapısına doğru yürüdüm. Konuştuğum bu insanlardan biri yalan söylüyordu. Çünkü o katildi. Ve ben onun kim olduğunu artık biliyordum.

Kimin yalan söylediğini bulabildiniz mi? Bu yalanın ne olduğunu bize yazan 3 okurumuza Çağatay Yaşmut'un son yayınlanan polisiye hikaye kitabı Doktor Ceyda'yı Kim Öldürdü'yü hediye edeceğiz.

Cevaplarınızı, www.kitapcy.ml adresine bekliyoruz. Herkese başarılar ve bol şans.

* * *

■ Gencoy Sümer

Gencoy Sümer İTÜ İşletme Fakültesi'nden mezun oldu. Daha sonra İstanbul Üniversitesi İktisat Fakültesi'nde Master ve Doktora yaptı. www.polisiyedurumlar.com sitesini kurdu ve internette pekçok öykü ve makaleleri yayınlandı. Daha sonra Dedektif'in kurucuları arasında yer aldı. İlk polisiye romanı Feneryolu Cinayetleri 2017 yılında, Göl Kıyısındaki Ev & Gizemli Öyküler ve Aile Sırrı & Bir Percule Hoirot macerası 2018 yılında yayınlandı. Gencoy Sümer'in polisiye eserlerini bu sayfada bulabilirsiniz. Detektiv proza